

Kakka ja kevät

Koira kytki hetken puistotiellä ja meni sitten menojaan. Sen jäljiltä jäi maahan pieni kakkapökäle.

“Voi, miten ihanaa täällä on!” kakka huokaili ja tiiraili ympärilleen. “Miten sininen taivas! Ja vihreät puut! Ja paljon tilaa!”

“Hei tyyppi! Kannattaisi varoa vähän!” huikkasi varpunen. “Tule pois keskeltä tietä, ennen kuin joku tallaa päälle.”

Askeleet jo lähestyivätkin lujaa. Kakka punnersi nurmikon puolelle niin nopeasti kuin pääsi.

“Täällä vasta viihtyisää on!” se iloitsi. “Niin pehmoista ja mukavaa. Perhoset kutittavat leuan alta ja mehiläiset surisevat. Minäpä kerään tästä pudonneita lehtiä ja rakennan majan. Istun sitten ikkunalla ja ihailen luontoa.”

“Kuules kikkare! Ei keskelle nurmikkoa kannata mitään rakentaa”, varpunen tuli neuvomaan. “Tästä menee välillä ruohonleikkuri. Se jyrisee inhottavasti ja silppuaa kaiken, mikä eteen sattuu. Vaarallinen peli! Mene tuonne sireenin alle. Sinne leikkuri ei löydä. Saat elellä kaikessa rauhassa.”

“Voi kiitos, viisas lintu!” sirkutti kakka ja ryömi pensaaseen. Se etsi lehtiä ja risuja ja rakensi niistä itselleen pikku majan. Varjossa oli hyvä istuksia ja hengittää raitista ilmaa.

Kakan mielestä puistossa oli hauskaa. Lapset juoksivat ja heittelivät palloa, mummot syöttivät varpusia ja puluja, koirat nuuskivat puita ja nostivat jalkaa. Majan ikkunasta oli jännittävä seurata toisten puuhia. Se kakkaa vain vähän suretti, ettei sillä käynyt vieraita.

“Olisi niin mukava jutella kaverin kanssa ja katsella yhdessä ikkunasta ulos”, se tuumi. “On niin sääli olla yksin. Tulisi edes varpunen joskus käymään. Onko muka reilua unohtaa ystävä tällä tavalla!”

Kakka katseli ympärilleen ja näkikin varpusen. Se keikkui rouvansa kanssa pensaankoksaalla ja syöti piipittäviä poikasiaan. Kakka vilkutti ystävänsä ja varpunen nyökkäsi takaisin, mutta ei lentänyt lähemmäksi. Ei sillä ollut aikaa millekään koirankakalle. Varpunen halasi rouvaansa ja kiiruhti hakemaan pojilleen ruokaa.

“Olisipa minullakin joku, jota halata”, huokaisi kakka haikeana.

Pikkuhiljaa tuli syksy ja sitten talvi. Kakan maja jäi lumen alle. Sisällä oli lämmintä ja kotoisaa. Kakka oli jatkuvasti uninen ja nukkui paljon.

Keväällä kakka tuli sulavan lumen alta näkyviin. Se ojenteli ja venytteli auringossa. Se oli muuttunut talven aikana vitivalkoiseksi, mutta sillä oli hyvä mieli. Ilma oli puhdasta,

ensimmäiset kukatkin heräsivät. Ja oi! Voikukka lykkäsi itsensä ylös mullasta aivan kakan talon kulmilla!

“Hei”, voikukka sanoi vienolla äänellä. “Onko täällä lupa kukkia? Etten minä vain häiritse.”

“Ette lainkaan!” vastasi kakka lumoutuneena. “Te olette niin kaunis!”

“Ääh, älkää nyt, ihan tavallinen vain.”

“Ei puhettakaan! Uskokaa minua. Olen asunut täällä kohta jo vuoden, enkä ole ennen nähnyt mitään noin keltaista ja kiharaista. Mennään naimisiin!”

Voikukka punastui, mutta suostui. Häät pidettiin heti. Kakka ja kukka muuttivat yhteen. Ne rakastivat toisiaan ja halasivat joka päivä, paljon useammin kuin varpuset.

Andrus Kivirähk: *Koiranne alkaa kohta kukkia*. Suomentanut Heli Laaksonen.